

Quan l’Elna va perdre una dent

L’Elna tenia sis anys i un somriure que sempre il·luminava tota l’aula. Feia dies que notava una denteta que es bellugava una mica quan menjava galetes o quan es rentava les dents. Al principi li feia una mica de gràcia, però també una mica de por: “I si fa mal quan cau?”, pensava.

Un vespre, mentre sopava, la dent es va desenganxar del tot i va caure a la seva mà. L’Elna va obrir uns ulls rodons i va cridar:
—Mama! Papa! M’ha caigut la dent!

Els pares la van abraçar i li van dir que allò era un senyal que s’estava fent gran. L’Elna es va mirar al mirall i, tot i veure el foradet a la boca, es va sentir molt valenta.

Aquella nit, abans d’anar a dormir, va posar la dent sota el coixí. Li bategava el cor de l’emoció. No podia deixar de preguntar-se si vindria el Ratolí Pérez.

Quan es va adormir, va somiar que la seva dent es convertia en una estrella petita que volava pel cel. L’estrella li deia:
—Gràcies per cuidar-me tant! Ara em convertiré en llum perquè puguis somiar bonic cada nit.

L’endemà, l’Elna es va despertar i va córrer a mirar sota el coixí. La dent ja no hi era! En lloc seu hi havia una moneda brillant i una nota que deia:
“Per a l’Elna, que és valenta, alegre i té un somriure preciós.”

L’Elna va saltar d’alegria i va ensenyar la nota a tota la família. I aquell dia va comprendre que perdre una dent no era motiu de por, sinó un pas meravellós cap a créixer.

I així, amb un foradet simpàtic a la boca i el cor ple de felicitat, l’Elna va descobrir que cada canvi porta una sorpresa nova i que les coses petites poden ser molt màgiques.